

Daniela
SLÁVIK

MODERNE
ROMÁNY

Láska je

LÁSKA

DVE ŽENY. DVA ŽIVOTY. JEDNA LÁSKA.

Daniela SLÁVIK

Láska je

LÁSKA

DVE ŽENY. DVA ŽIVOTY. JEDNA LÁSKA

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 89808 - 46 - 5

Láska je

LÁSKA

DVE ŽENY. DVA ŽIVOTY. JEDNA LÁSKA

Daniela SLÁVIK

Copyright © Daniela Slávik 2017

„Keď sme milovaní, silnieme.
Keď milujeme, stávame sa odvážnymi.“

Lao c

moderné romány

Všetkým, ktorí sa v postavách tejto knihy nájdú...

Prológ

Lena sedela vo svojom aute, posledný raz si potiahla z cigarety a kútikom úst vyfúkla dym. Ešte predtým, ako z kabelky vytiahla mentolku, nahmatala v nej svoj Moleskine. Automaticky otvorila na strane, kde bolo jej číslo. Stále ho mala.

Nemohla sa zbaviť pocitu, ktorý ju ovládol tej noci, keď držala v náručí jej krehké telo. Nesprávala sa k nej ako k ostatným. K nej bola nežná. Držala ju rovnako opatrne, ako vysušený štvorlístok, ktorý kedysi našla v zaprášenom denníku.

Nechcela mu ublížiť.

moderné romány

Kapitola 1

„Si nemožná, Anabela,“ Zuzana buchne klavírom po stole a v očiach sa jej zažnú plamienky hnevu.

„Myslela som si...“

„Ty vieš aj myslieť? To je ale novinka,“ vykriví ústa do úškrnu a celý operný zbor sa zasmieje s ňou. V okamihu, keď vidím, že na mňa hľadí 40 tváří, očervienim. „Chod' jej ešte raz zavolať, alebo to už nejako vyrieš!“

„Ale tam...“ namietnem šeptom. Po prvom týždni práce s ňou som zistila, že to, čo poviem, ju zaujíma rovnako ako lúčne koníky ozónová diera.

„Žiadne ale, Anabela! Chod'!“

Vybehnem z preplnenej skúšobne opery, kde prebieha sobotná skúška a zamierim do svojej kancelá-

rie. Vlastne nateraz aj Zuzaninej kancelárie. Rýchlo odomknem dvere a zúfalo sa hodím do veľkého koženého kresla pri pracovnom stole. Roztrasené ruky položím na opierky, zhlboka sa nadýchnem a vydýchnem. Zdvihnem slúchadlo, no v tom si uvedomím, že diár so všetkými číslami ostal v skúšobni. Dočerta! A to som sa na prácu so Zuzanou tak tešila. Z divadla som ju síce poznala len letmo – ako dramaturgičku, ale v novinách o nej písali ako o špičkovej opernej režisérke. Zabudli však dodať to, ako zametá so svojimi asistentmi, pritom jej milá tvár a cirkusovo farebné oblečenie naznačovali priateľskú povahu.

Tento týždeň sa ukrývam pred jej mračnami hnevu už tretí raz. Prvýkrát kvôli nesprávnej farbe sviečok. Vrieskala na mňa a Oľgu z rekvizít tak hlasno, že vo vedľajšej skúšobni prebudila Spiacu krásavicu o dejstvo skôr. Včera dostala hysterický záchvat, lebo jej lieskovoorieškové latté so zníženým obsahom tuku nemalo tú správnu teplotu. Ale dnes to bolo právom. Mala som z dielni nechať priniesť návrhy kostýmov zboru. Síce som tam volala, no o pol siedmej večer tam už nik nebol. Na poslednú chvíľu sa však ponúkla Števkka, produkčná, že to vybaví.

Nevypravila.

A čo z toho plynie pre teba, Ana?

Nikdy never produkčným! A spoliehaj sa len sama na seba!

Keby som si to číslo do dielni aspoň pamätala. Náhodne stisnem na telefóne zopár tlačidiel a uvedomím si, že je uložené v pamäti. Problém číslo jeden vyriešený. Problém číslo dva nastáva v momente, keď nik nedvíha. Je sobota, kto okrem mňa dnes v divadle pracuje?

„Už si to vybavila?“ prudko otvorí dvere Zuzana.

„Nik to neberie,“ odvetím opatrne.

„Tak skúšaj znova. Chcem to mať v pondelok na stole, aj keby si mala ráno vstať o piatej a sama po tie návrhy ísť. Rozumieš?“ Prikývnem a v žalúdku mi zuzanovské krčce vypaľujú čiernu dieru. „Tak načo čakáš? Skúšaj ďalej.“ Znova zdvihnem slúchadlo a vytočím číslo. Znova márne.

Už len hodinu a pol, Ana. Potom máš celý deň a pol len pre seba. Prechádzam úzkou chodbou divadla, mierim k skúšobni, pred ktorou postáva Tina.

„Nesmieš si to tak pripúšťať, Anabela,“ snaží sa ma povzbudiť. Tina je asi jediná zboristka, ktorá ma berie vážne. Všetky ostatné sa správajú, akoby som im zjedla večeru. „Pamätáš sa, ako ma zhodila prvý deň?“ Nezmôžem sa ani na slovo, a tak len pokrútim hlavou. „Vlastne, ty si tam nebola. Opýtala som sa jej, prečo v prvej scéne máme mať tie priblé dlhé sviece. Veď je to také zbytočné,“ mierne stíši hlas. „Vrieskala na mňa skoro pol hodiny. Vieš, ako sa tí idioti na tom bavili. Ludo a spol,“ ukáže bradou na

skupinku starších bruchatých tenorov rozvalujúcich sa na lavičke. „Mala som chuť ich zabiť,“ potľapká ma po ramene. To gesto neznášam, ale k tejto chvíli sa hodí. „Ona zas odíde. Už len 5 týždňov.“ Za 5 týždňov sa toho môže ešte veľa stať. 5 týždňov je dosť času na to, aby mi z miesta, ktoré nadovšetko milujem, urobila peklo.

Vrátim sa na svoje miesto nebezpečne blízko Zuzany, otvorím diár, aby som si poznačila, že v pondelok pred začiatkom skúšky musím zájsť do dielni a vymámiť od nich návrhy kostýmov. Potom len bezradne listujem v klaviráku a snažím sa odhadnúť, kde asi skončili.

„Tak, vážení, pokračujeme,“ vstúpi Zuzana s úsmevom na perách. „Vierka, prosím ťa, zapisuješ si to všetko?“ obráti sa na inšpicientku, ktorá jej vzápätí čosi šušká. Na konci ich rozhovoru začujem len dobre známe – keď som bola asistentkou ja, nič také sa nemohlo stať. Viera, naoko veľmi milá staršia dáma s rozkošne rozmazanými tieňmi okolo očí, babičkovským výrazom, ktorý narúšajú len vysoké topánky na plnom opätku, sa každému prihovára medovým hláskom. Každému okrem mňa. Moje meno vyslovuje s pohrdnutím a prízvukom na b. Ana-Bela. Je bývalá zboristka, bývalá asistentka réžie, v súčasnosti inšpicientka a rozprávačka príbehov – keď som ja bola ešte... s poetickým koncom – toto by sa

nestalo. Tie príbehy majú tisícky rôznych podôb, ale spoločné archetypy postáv. Momentálne hrá hlavnú úlohu nešikovná asistentka Ana-Bela.

„Prejdeme si to ešte raz celé a potom končíme,“ zvolá Zuzana, celý zbor sa s vidinou víkendú zdvihne a postaví do radu, v akom začína prvé dejstvo Lucie di Lammermoor. „Zapíš si to, čo si vynechala,“ zakričí smerom ku mne.

Konečne vidím úvod prvého dejstva Lucie di Lammermoor bez prerušenia. Pripadá mi trochu rozpacitý, ale možno je to len sobotou. Zuzana následne skúšku rozpúšťa a zažela nám krásny krátky víkend. Rýchlo nahádzem veci do kabelky, aby som mohla vyklízuť, no vtom ma ešte zastaví so slovami, že ma čaká v kancelárii. Dobrých pár minút tam potom na ňu čakám ja.

Ruky sa mi roztrasú, len čo začujem jej ťažké kroky na chodbe. Zuzana vojde. Na sebe má už aj maskáčový kabátik, z čoho usudzujem, že pôjde len o krátky rozhovor.

„Prejdem rovno k veci, Anabela. Nezačali sme práve najlepšie, ale verím, že naša spolupráca bude odteraz prebiehať hladko. Ako mi povedala Viera, si tu len zopár mesiacov a predpokladám, že z toho plynie tvoja... zmätenosť.“ Súhlasne prikývnm. „Ale nie o tom som chcela hovoriť. Potrebujem texty do bulletinu a aj niečo na besedu Operného klubu,“ povie

a podá mi dve knihy. Nevesta z Lammermooru a ešte jednu brožúrku o Donizettiho operách. „Prečítaj si to a niečo napíš. Vraj vieš písať,“ dodá a zabuchne za sebou dvere. Po jej odchode ostáva v kancelárii len dusivá vôňa parfumu.

Kapitola 2

Lena zamierila do úzkej uličky s radom takmer navlas rovnako vyzerajúcich kaviarní. Jedna vedľa druhej postávali ako šachové figúrky. Vošla do Sappho, kaviarne známej svojou povestou. Bola miestom, kde sa už roky stretávali ženy vyhľadávajúce ženskú spoločnosť. Chvíľu stála vo dverách a porozhliadla sa.

Párik starších žien šepkajúci si tajné slovká, telefonujúca dáma so smiešnym psíkom na kolenách, kde si vzadu hlasno diskutujúca skupinka žien a v rohu ona. Hustá strapatá ofina jej padala do očí skrývajúcich sa za okuliarmi, nos zaborený v knihe a v ruke šálka čaju.

Lucia nebola citovo chladná, len ešte nepoznala lásku... podčiarknem si vetu v knihe, ktorú mi len

pred malou chvíľou dala Zuzana. Dočerta, Ana! Ten tvoj zlozvyk, nemôžeš písať do knihy, ktorá nie je tvoja. Mizernou gumou, ktoré sa nachádzajú na druhých koncoch ceruziek, sa snažím zbaviť desaťcentimetrovej stigmy v strede stránky.

Skvelé! Nejde to. Načo ich tam vôbec dávajú? Možno len preto, aby ľudia neohrýzali ceruzky.

Beznádejne si vzdychnem a zložím okuliare. Takto stroskotal môj plán voľného víkendu. Sedím v kaviarni pri šálke čierneho čaju, čítam a píšem bulletin. Program, pod ktorý sa istotne podpíše Zuzana, ale všetky tie hodiny písania strávim ja. Toto má byť ten splnený sen? Pre toto som neodišla do Nórska? Aby ma Zuzana budila každé ráno hysterickým záchvatom? Alebo aby na mňa dennodenne vrčala svojím prefajčeným altom?

Znova sa natiahnem po knihe s úmyslom čítať ďalej, no vtom zbadám, ako nado mnou niekto stojí. Jej krátke čierne kučery sa v prítmí Sapfo len nenápadne lesknú, iskra v očiach však žiari.

„Ahoj,“ ozve sa zamatovým hlasom. Len na ňu hľadím, mlčím. Prísny pohľad zjemňuje úsmev jej úzkych pier, dlhý labutí krk zdobí zlatá prepletená retiazka a tmavšia pokožka nádherne kontrastuje so snehobiелou zavinovacou blúzkou obopínajúcou prsia. Takto vyzerajú modelky. Tmavomodré nohavice už len dokonale zvýrazňujú jej štíhle dlhé nohy a utvrdzujú ma v tom dojme. Je to *Ona*. Už som ju tu

zahliadla, párkrát sa na mňa dokonca zaďívala, ale vždy som ušla pred jej pohľadom. Tentoraz už nie, už nemôžem. Nesmelo sa na ňu usmejem a pokúšam sa jej naznačiť, že nech už *ahoj* znamená čokoľvek, chcem, aby v tom pokračovala.

Prisadne si. *Funguje to.*

„Som Lena,“ predstaví sa a v nose ma poštekľí jej korenistá vôňa.

„A-Ana.“

„Ana? S Jedným en?“

„Anabela,“ natiahnem k nej ruku, no vtom sa mi nechtiac podarí prevrátiť šálku s čajom, ktorá sa okamžite vyleje na stôl. Kto by povedal, že zopár mililitrov narobí takú potopu.

„Ooo, nie, nie, nie.“ Rýchlo vstanem a snažím sa zachrániť situáciu, Lena je však o dosť pohotovejšia a servítkou zastaví príval vody rinúci sa po stole. Po pár sekundách sa k nej pridáva aj čašníčka a ja sa len jachtavo ospravedlňujem.

„To sa stáva,“ dodá, keď mi podá knihu so zvlhnutými stranami.

Mne častejšie, ako si myslíš.

Čašníčka sa nad tým pousmeje, odchádza aj s táckou mojej hanby a my sa opäť usadíme. Lena tentokrát o čosi bližšie.

„Teraz, keď už nemáš čo piť, smiem ťa pozvať na pohár vína?“ opýta sa a na perách sa jej zjaví ľahký úsmev.

„Áno.“ Cítim, ako mi líca zaleje červeň. Tak náhle a rýchlo ako čaj zaplavil stôl a knihu. Zuzaninu knihu!

„Môžem sa pozrieť?“ natiadne ruku a vezme si premočené vydanie Sira Waltra Scotta. Má nádherné ruky, jej dlhé prsty zdobia jemne lesknúce sa nechty. „Rada čítaš?“ zahľadí sa na mňa a v tom momente potlačím nutkanie ujsť pred jej mandľovým pohľadom. Zopár sekúnd listuje v knihe, vráti mi ju, potom kývne na čašníčku a objedná nám fľašu vína.

„Mám to v náplni práce. To čítanie, myslím...“ Vlastne len v jej veľmi hrubej podstate, ale aj asistenti réžie musia vedieť o čosi viac, ako len uvariť tú správnu kávu, hoci podľa Zuzaninho výrazu a slov, neviem ani to.

„Kde pracuješ, Anabela?“ vysloví moje meno so zvláštne príťažlivým tónom.

„V divadle. Som...“

„Nie, nechaj ma hádať,“ preruší ma, oprie sa o stôl a skúmavo si ma premeria. „Hmmm... nie, herečka nie. Možno... Vieš čo... vzdávam sa.“

„Som asistentka réžie. V opere.“

„Zaujímavé.“

„Vlastne, ono to nie je až také zaujímavé. Väčšinu času robím len kávu, zapisujem to, čo sa deje na javisku, hoci podstata mojej práce by...“ stíchнем, keď sa jej ruka dotkne mojej.

Zimomriavky.

Odtiahne ju v momente, keď prichádza čašníčka. Ladne pred nás postaví dva poháre a fľašu bieleho vína. Vyzerá byť poriadne drahé, ale Lena si to asi môže dovoliť. Minimálne to hovorí jej kabelka Prada, ktorá vôbec nevyzerá tak ako tá, čo nosí Peny. Netrčia z nej žiadne nitky, nehrá farbami. Práve naopak, pomáha dokresliť ideu jej dokonalosti.

„Len pokračuj, Ana. Nechcela som ťa prerušiť,“ znova nasmeruje svoj skúmový pohľad rovno do jej očí.

„Ja... vlastne.. ani neviem, kde som skončila. O, aha... moja práca... nie je až taká zaujímavá, ako si myslíš.“

„Ale je.“ Lena naleje víno do pohárov a jeden z nich mi podá. „Teší ma, že ťa spoznávam. Anabela.“

„Mňa tiež,“ zašepkám a odpijem z pohára.

„Chodíš sem často?“

„Áno... a ty?“

„Asi začnem,“ povie a na zlomok sekundy sa malíčkom opäť dotkne mojej ruky. Kdesi v pozadí sa kaviarňou nonšalantne nesú francúzske šansóny, Lena si zapáli cigaretu a prezradí mi, že je doktorka, má slabosť pre tmavú čokoládu, miluje Taliansko a ich filmy...

...a svojou prítlačlivou drzosťou ma začína fascinovať.